

Som nævnt under pkt. 2.1.4 kan der efter lovændringen i 2004 som udgangspunkt alene meddeles en advarsel i førstegangstilfælde. Med den markante forhøjelse af bøderne, som lovforslaget lægger op til, vil personer, som er stærkt afhængige af euforiserende stoffer på grund af et længerevarende og vedvarende misbrug, i væsentligt større omfang end hidtil kunne blive pålagt bøder, som de ikke vil have realistisk mulighed for at betale. Det kan på denne baggrund overvejes også i gentagelsestilfælde at give mulighed for at meddele advarsel til denne gruppe af personer.

Det bemærkes, at der ikke vil kunne blive tale om afsoning af bødestraffe, hvis inddrivelse er umulig på grund af manglende betalingsevne. Af reglerne om afsoning af bødestraffe i straffuldbydelsesloven følger det således, at hvis en bøde ikke betales, inddrives den af restanceinddrivelsesmyndigheden, medmindre inddrivelsesmyndigheden skønner, at inddrivelse ikke er mulig eller væsentligt vil forringe den pågældendes levevilkår, jf. straffuldbydelseslovens § 91, stk. 1. Efter § 34 i bekendtgørelse nr. 995 af 19. oktober 2005 om inddrivelse af gæld til det offentlige skal restanceinddrivelsesmyndigheden oversende sagen til politiet med henblik på afgørelse af, hvorvidt den pågældende skal udstå forvandlingsstraf, hvis det ikke er muligt at inddrive en bøde helt eller delvist, og skyldneren efter en konkret vurdering findes at have betalingsevne.

Når der ikke kan blive tale om afsoning af bødestraffe i de tilfælde, hvor inddrivelse er umulig på grund af manglende betalingsevne, vil en markant forhøjelse af bødestraffene for besiddelse af euforiserende stoffer til eget forbrug i praksis indebære, at personer, der misbruger euforiserende stoffer som udslag af en stærk afhængighed, vil kunne oparbejde en stor gæld til det offentlige i form af skyldige sagsomkostninger og bøder.

Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at der ud fra sociale hensyn også bør kunne meddeles advarsel for besiddelse af euforiserende stoffer til eget forbrug i gentagelsestilfælde (andengangs- og senere tilfælde), når brugen af stoffer er udslag af en stærk afhængighed som følge af et længere og vedvarende misbrug af euforiserende stoffer.

Det foreslås derfor, at der fremover som en lempelse af gældende praksis også i gentagelsestilfælde (andengangs- og senere gentagelsestilfælde) skal kunne anvendes advarsel som sanktion for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, hvis sociale hensyn taler for at meddele en advarsel, og besiddelsen af stoffet er udslag af en stærk afhængighed som følge af et længere- og vedvarende misbrug af euforiserende stoffer.

Det bør som anført efter Justitsministeriets opfattelse være en forudsætning for at anvende advarsel som sanktion, at gerningsmandens sociale forhold taler herfor. Det vil i almindelighed være tilfældet, hvis den pågældende f.eks. modtager kontanthjælp eller førtidspension og ikke har anden indkomst eller en opsparing af en vis størrelse. Derimod vil de sociale forhold – uanset misbrugets karakter – i almindelighed ikke tale for at anvende advarsel, hvis den pågældende har arbejdsindtægter ved lovligt arbejde eller får dagpenge.

Det er yderligere en forudsætning for at anvende advarsel ud fra sociale hensyn, at brugen af euforiserende stoffer er udslag af en stærk afhængighed som følge af et længere og vedvarende misbrug af euforiserende stoffer. Denne betingelse for at meddele en advarsel indebærer, at der som hovedregel kun kan meddeles advarsel til personer, som igennem år har opbygget en så stærk afhængighed af hårde stoffer, f.eks. heroin, kokain og amfetamin, at de bruger disse stoffer dagligt. Er dette tilfældet, kan der også meddeles en advarsel som sanktion over for en sådan stofmisbruger, der ulovligt besidder andre stoffer, eksempelvis hash, til eget forbrug.

Uanset om en indkomst alene består af kontanthjælp eller SU, indebærer det anførte, at der ikke kan meddeles advarsel til personer, herunder unge, som kun lejlighedsvis f.eks. i weekender eller til fester bruger euforiserende stoffer, selv om de pågældende kan antages at have en vis afhængighed af stoffet.

Politiet har i almindelighed et godt kendskab til den gruppe af personer, hvor både de sociale hensyn og karakteren af narkotikamisbruget taler for anvendelse af advarsel. Det vil derfor normalt ikke være nødvendigt at indhente oplysninger fra andre myndigheder om den pågældendes indtægtsforhold, og der vil formentlig kun i sjældne tilfælde være behov for at indhente en lægeerklæring om den pågældendes misbrug.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

2.4.5.3. Forslaget om forhøjede bøder i gentagelsestilfælde rejser yderligere spørgsmål om, hvor længe en afgørelse skal have gentagelsesvirkning.

Som nævnt ovenfor under pkt. 2.1.8 gælder efter straffelovens § 81, nr. 1, at det ved straffens fastsættelse i almindelighed skal indgå som en skærpende omstændighed, at gerningsmanden tidligere er straffet af betydning for sagen. Det fremgår ikke af bestemmelsen eller af forarbejderne til bestemmelsen, hvor længe denne gentagelsesvirkning præcist kan udstrækkes.

Efter straffelovens § 84, stk. 3, er den tidsmæssige udstrækning af gentagelsesvirkningen 10 år i de til-